

Միայնաստան, Միայնակեցանոց, Միայնա-
նոց, Մենաստան, Վաներ, Վանեար, Վա-
ներայք, Վանկունք, Վանկոռայ, Վանք,
Միանձնանոց: Իսկ անապատ բառը գործա-
ծուած է այն վանքերուն համար, որ
քաղաքէն սակաւ հեռի շինուած են: «Պարն
զսուրբն Ընդատակէս բնակեալ յանապատի
յիւրում միայնաստանս»: Մեր Նախնի
հայրապետներէն պատմութեան մէջ նշա-
նակուած և հռչակուած են վանաշինու-
թեամբ՝ Ս. Գրիգոր Լուսաւորիչ՝ հայրն
հայրենեաց, Մեծն Ներսէս Պարթև, Ս.
Սահակ, Ս. Մեսրոպ և այլք:

Ո. Կ.

ԼԵԶՈՒՄԳԻՏԱԿԱՆ

ՈՒՂՂԱԳՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Ս. ԿԻՐՐԼԻ ԵՐՈՒՍԱՂԵՄԱՑԻՈՑ

ԿՈՉՈՒՄՆ ԸՆԶԱՅՈՒԹԵԱՆ

(Շար. տես Բզմ. 1922 էջ 45)

ԼԴ.

Էջ 375. տող 8. «Ձոր օրինակ որ
մկրտին, ի ներքս ի ջուրս մկրտին, և
շուրջ զիւրեամբք ջուրքն պատեալ լինին.
այնպէս որ ի Հոգւոյն սրբոյ մկրտեցան,
կատարեալ մկրտեցան: Արդ այն որ ի
ջուրս անդր իջանեն, շուրջ զիւրեամբք
արտաքոյ ջուրքն խողխոջանեն. իսկ Հոգին
սուրբ և զնեքքին ոգիսն մկրտէ առանց
լեւելոյ»:

Ուղղ. առանց խողխոջելոյ: Մինչ նիւ-
թական ջուրն զգարմնոյ աղան սրբէ,
խողխոջելով մարմնոյ շուրջը, Հոգին սուրբ
աներեկոյթ և անձայն-առանց խողխոջելու,
կը հեղու հոգւոյն շուրջը, կ'ընդմտանէ
աստուածային զօրութեամբ մարդու բնու-
թեան մէջ և կը սրբէ կատարեալ մկրտե-
րեամբ. այնպէս ինչպէս օրինակ կու տայ
սուրբ Հայրն, սև ժանգոտ երկաթը, կրակի

մէջ հրոյ բնութիւն կ'առնու. նիւթականը
ժամանակաւոր, իսկ աննիւթն հոգեկանը՝
մշտնջենաւոր, յաւիտենական:

ԼԵ.

Էջ 378. տող 20. «Սոյնպէս նոյն
հոգին սուրբ թէպէտ և կայ միայն և միայ,
որպէս և ինքն. և բազում անգամ ի
մարգարէս զօրացաւ, և նոր իմն և զքան-
չելի հանդէս երևեցոյց: Հասեալ եհաս
շնորհս և ի հարան առաջինս, բայց կա-
տարեալպէս ի նոսա. զի անդ լի եղեն
Հոգւով սրբով, այլ աստ կատարեալպէս
մկրտեցան»:

Ուղղ. կայ և միայ, որպէս և ինքն...
բայց այժմ կատարեալպէս ի նոսա... Հին
Ուխտի սուրբերն թէպէտ լի եղան Հոգւով
սրբով, բայց ոչ կատարեալպէս բոտ քրիս-
տոնէից՝ որք յանուն Յիսուսի Գրիստոսի
ջրով մկրտուեցան. կամ թէ Յովհաննէս
մկրտեց ջրով. այլ Առաքեալք և բոտ
նոցուն քրիստոնեայք մկրտեն ի Հոգի և
ի հուր:

ԼԶ.

Էջ 400. տող 8. «Իսկ արեգական այս
փոքր ինչ արարած է Աստուծոյ, և ի
միում ծագել իւրում զամենայն տիեզերս
ջնուցանէ առ հասարակ. օդք՝ զոր Աս-
տուած արար, զամենայն արարածքս միան-
գամայն պաշտեն. իսկ Աստուած որ արե-
գական և օդոց արարիչ է, հեռի՝ ինչ
յաշխարհէ է»:

Ուղղ. «Զամենայն արարածքս միան-
գամայն պատէ»: Կամի Ս. Հայրս ասել թէ
բոլոր տիեզերք Աստուծոյ ձեռքին մէջն
է. եթէ արեւը զտիեզերք կը լուսաւորէ,
օդքս բոլոր երկիրս կը պատէ, Աստուծոյ
ստեղծածն է, օրչափ ևս առաւել ստեղ-
ծողի զօրութիւնը կը պարփակէ զհամագոյս:

ԼԷ.

Էջ 407. տող 28. «Եւ գաւազան Ա-

8

հարողներ հաստեալն և մեռեալն առանց հոսոյ ջրոյ բխեաց գի թէպէտ ջրաբորի վայր էր ևն»։

Ուղղ. Առանց հողոյ և ջրոյ։ Ամենայն տունկ հողով և ջրով կը բուսնի և կ'աճի։ Գոյնն ունի. «...թէպէտ և փակեալ ընդ յարկաւ, սակայն եթէ ջրաբորի ևս վայր էր...»։

ՀԸ.

Էջ 408. տող 7. «Եւ անգ՝ զի զլոկ քահանայապետութիւն ստուգէր նմա, փայտիւն մատակարարէր, և աստ ամին իսկ Ահարողներ զյարութիւն ոչ հաստատեացէ։ Եւ մի՛ արտաքս քան զքարս բուսոյ ծննդեանն աղ արձան լինէր. արդ մարմինն յաղ փոխէր, և մարմին ի մարմին անդրէն ոչ փոխի»։

Ուղղ. փայտիւն սքանչելիս մատակարարէր... կիինն արտաքս քան զքարս բուսոյ ևն, Հոս մի ոչ է մակրայ, այլ ածական անուն. մէկը, որ աղի արձան փոխուեցաւ, Ղովտայ կինը, մարմինը ինչո՞ւ զարձեալ մարմին պիտի չփոխուի։

ՀԹ.

Էջ 415. տող 6. «Արդ անխայեացուք եղբարք ի մարմինս մեր, և մի՛ իբրև զօտարտի խառնավարս արասցուք»։

Ուղղ. Եւ մի՛ իբրև զօտարի խառնավարս ստացուք?

Ձ.

Էջ 415. տող 15. «Թէպէտ և վէրքն մեղացն անցանն, այլ սպիքն թէպէտ և զարման ոք առնէ, չանքանն»։

Ուղղ. յոյնն ունի. «Արատ մեղաց փախ ի մարմնի, թէպէտ և վէրք մարմնոցն անցանն»։ Ս. Հայրն համեմատութեան կը ղնէ մարմնոյ և հոգւոյ առած վէրքերը. մարմնոյ վէրքերը կ'առողջանան, սակայն սպիրը կը մնան միշտ. հոգւոյ վէրքերն

ալ կ'առողջանան, կը մնան սպիրը, սակայն մկրտութեամբ միայն կը ընջուին այդ սպիրը։ «Սոյնպէս և մեղքն խոցեն զոգիսն և զմարմինսն, և կան փնան տեղիք սպեացն. յամենայնի, բայց միայն լինիս սպիրն մեղաց ի մկրտութենէ աստի աւազանիս»։

ՁԱ.

Էջ 419. տող 8. «Արդ եթէ հասանիցես ուրեք ի քաղաք, մի՛ խառն հարցանիցես թէ՛՝ այս եկեղեցի է. քանզի և այլ անօրէն հերիսովտայքն զայրս իրեանց եկեղեցի իշխեն կարդալ։ Եւ մի՛ ուր իցէ ինչ զոյգն, զայն եկեղեցի ասիցես»։

Ուղղ. թէ՛՝ այս եկեղեցի՞ է (հարցակառնով)... Եւ մի՛ ուր իցէ ինչ զոյգն ժողով, զայն եկեղեցի ասիցես. յոյնն. այլ կաթողիկէ եկեղեցի ասիցես. վասն զի ճշմարիտ եկեղեցին որոշելու համար, Ս. Հարք սահմանեցին՝ կաթողիկէ կոչել, իսկ հերձուածողներունը՝ ժողով. ածականով մը հանդերձ «ժողով չարաց»։ Ուստի հաւատացեալն տեղ մը հասնելուն պէս, պէտք է հարցնէ «կաթողիկէ» եկեղեցին և չխաբուի հերձուածող հերետիկոսներէն, որոնք ստուշութեամբ և ոչ ճշմարտութեամբ իրենց պոյգն ժողովը եկեղեցի կը կոչէին։

ՁԲ.

Էջ 419. տող 21. «Ձի իբրև առաջինն խոտեցաւ, յերկրորդումս աստ յայսմիկ ի կաթողիկէ եկեղեցիս «Էդ նախ առաքեալս, երկրորդ մարգարէս» ևն.

Ուղղ. յոյնն. որպէս ասէ Պաւլոս. «Էդ նախ զառաքեալս, երկրորդ զմարգարէս»։

Հ. ԳԱՐԵ. ՆԱՀԱՊԵՏՆԱՆ

ՎԵՐՋ

